

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2017 - 2532

Doknr.
473202

Dato
23-05-2017

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 28. april 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 380 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 380:

”Ministeren bedes vurdere hver enkelt af de lov- og praksisændringer, som foreslås af advokaterne Anders Brøndtved og Thorbjørn Thomsen med henblik på at sikre bedre sagsbehandling, rådgivning og retssikkerhed for børn, forældre og børnenes netværk i anbringelsessager. Desuden bedes ministeren redegøre for, hvilke initiativer hun selv vil tage på området. Der henvises til SOU alm. del – bilag 196.”

Svar:

Henvendelsen berører flere temaer i forhold til sagsbehandling og afgørelser i sager om særlig støtte til udsatte børn og unge, som de opleves af to advokater, der arbejder sager på børneområdet.

Jeg vil gerne understrege, at det ikke er min opfattelse, at henvendelsen tegner et generelt billede af sagsbehandlingen og kommunernes indsats over for udsatte børn og unge. Der er mange kommuner, der arbejder med at omlægge indsatsen på børneområdet, så støtten ydes tidligere og mere effektivt. Det forudsætter blandt andet, at sagsbehandlerne har en god dialog og et tæt samarbejde med familierne, og at der følges hyppigt op på, om indsatsen skal justeres. Målet er naturligvis at sikre, at udsatte børn og unge får den nødvendige hjælp, så det så vidt muligt kan forebygges, at problemerne vokser sig større – og at der for eksempel bliver behov for at anbringe barnet eller den unge.

De sager, der ender med en tvangsanbringelse, er ofte meget komplekse sager, hvor samarbejdet med familien ikke fungerer eller er brudt helt sammen, og dialogen med forældre og barnet eller den unge derfor kan være svær. Det kan give udfordringer i forbindelse med sagsbehandlingen. Men det må naturligvis ikke betyde, at barnet eller forældrene ikke får den nødvendige støtte, eller ikke informeres korrekt om reglerne på området. I forhold til vejledning af både børn og unge og deres forældre om reglerne på området, kan kommunerne tage udgangspunkt i det informationsmateriale, der er udarbejdet til både forældre og anbragte børn og unge. Jeg kan henvise til min samtidige besvarelse af SOU alm. del spørgsmål 382.

Henvendelsen indeholder desuden nogle konkret forslag til justeringer af reglerne på børneområdet, blandt andet i forhold til hjemgivelsesreglerne, regler om samvær og forældrekompetenceundersøgelser som led i den børnefaglige undersøgelse og muligheder for at straffe kommunerne økonomisk som konsekvens af sagsbehandlings-

fejl.

I forbindelse med hjemgivelsesreglerne vil jeg understrege, at reglerne om hjemgivelse skal sikre, at hjemgivelsen er så skånsom som mulig for barnet eller den unge, og at der i forbindelse med hjemgivelsen tages stilling til, om der er behov for støtte til barnet, den unge eller familien efter hjemgivelsen. Jeg finder derfor ikke, at det vil være hensigtsmæssigt at ændre reglerne på området.

I forhold til reglerne om samvær kan jeg oplyse, at barnet eller den unge har ret til samvær og kontakt med forældre og netværk, og herunder søskende, bedsteforældre mv. under en anbringelse uden for hjemmet.

Det er kommunens opgave at sikre, at forbindelsen mellem barnet eller den unge og forældre og netværk holdes ved lige, under hensyntagen til barnets eller den unges bedste – og under hensyntagen til beskyttelsen af barnets eller den unges sundhed eller udvikling. Det er derfor kommunerne, der træffer afgørelse om samvær og de nærmere rammer for barnets eller den unges samvær med familie og netværk under anbringelsen. Jeg kan også oplyse, at hvis der er behov for at afbryde samvær med og kontakt til fx dele af barnets eller den unges familie af hensyn til barnet eller den unges bedste, er det allerede i dag sådan, at det kun er børn og unge-udvalget, der kan træffe en sådan afgørelse.

I forhold til forældrekompetenceundersøgelser kan jeg oplyse, at sådanne psykologiske undersøgelser kan indgå som et element i udredningen af barnets eller den unges forhold i den børnefaglige undersøgelse. Det er kommunernes opgave at sikre, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, ligesom kommunens som udgangspunkt skal sikre, at undersøgelsen er afsluttet inden for en fire måneders frist. Det er derfor min opfattelse, at det ikke umiddelbart vil være hensigtsmæssigt at give forældrene en form for vetoet på elementer, der kan indgå i den børnefaglige undersøgelse. Det er kommunen, der skal sikre, at sagen er tilstrækkeligt oplyst.

I forhold til forslaget om at indføre strafsanktioner ved manglende overholdelse af serviceloven eller mulighed for, at kommunens ret til refusion skal begrænses, mener jeg ikke, at det er den rette vej at gå. Jeg vil i stedet gøre opmærksom på, at vi netop har særlige regler i forhold til udsatte børn og unge, hvor alle kan henvende sig til Ankestyrelsen, hvis man mener, at kommunen iværksætter en utilstrækkelig indsats i forhold til et barn eller en ungs behov, eller at kommunen ikke foretager de fornødne sagsbehandlingsskridt. Ankestyrelsen kan herefter tage sager op af egen drift, og om nødvendigt pålægge kommunerne at foretage det fornødne i sagen. Derudover finder jeg, at de eksisterende muligheder for at sanktionere kommuner i kraft af kommune-styrelsesloven er tilstrækkelige.

Med venlig hilsen
Mai Mercado